

SIMONE RUBINO,  
PERCUSSION ·  
SLAGWERK

05 MAR. '17

BOZAR SUNDAYS

GRANDE SALLE HENRY LE BŒUF ·  
GROTE ZAAL HENRY LE BŒUF



# SIMONE RUBINO

PERCUSSION · SLAGWERK

JOHANN SEBASTIAN BACH  
1685-1750  
Präludium\*

ALEXEJ GERASSIMEZ  
°1987  
Asventuras (2011)

JOHANN SEBASTIAN BACH  
Allemande\*

ANTÔNIO CARLOS JOBIM  
1927-1994  
& VINICIUS DE MORAES  
1913-1980  
Chega de Saudade (No More Blues),  
arr. Gary Burton (1972)

JOHANN SEBASTIAN BACH  
Courante\*

CARLO BOCCADORO  
°1963  
Power Station

JOHANN SEBASTIAN BACH  
Sarabande\*

CASEY CANGELOSI  
°1982  
Bad Touch (2013)

JOHANN SEBASTIAN BACH  
Sarabande\*  
Bourée\*

BRUCE HAMILTON  
°1966  
Interzones (1996)

JOHANN SEBASTIAN BACH  
Gigue\*

IANNIS XENAKIS  
1922-2001  
Rebonds B (1987-1988)

**12:00**  
fin du concert · einde van het concert

\* extr. Suite pour violoncelle n° 3 en do majeur ·  
uit Suite voor cello nr. 3 in C, BWV 1009 (1722),  
arr. pour · voor marimba

avec le soutien de · met de steun van



Pour les artistes et la musique, merci de respecter le silence. Veuillez à éteindre téléphones portables, montres électroniques et à réprimer les toux. Il est interdit de photographier, filmer et enregistrer. Gelieve uit respect voor de artiesten en de muziek de stilte te bewaren. Schakel je gsm of elektronisch uurwerk uit en hoest niet onnodig. Het is verboden te fotograferen, te filmen en opnames te maken.

Durant son enfance, Simone Rubino s'amusait à transformer les ustensiles de cuisine en instruments à percussion. Ce petit jeu anodin a donné naissance à une vocation. Du haut de ses vingt-quatre ans, le musicien italien considère aujourd'hui la percussion comme un grand orchestre aux possibilités musicales innombrables. Cette passion a permis à Rubino de décrocher bon nombre de récompenses, dont le premier prix et le prix du public à l'Internationaler Musikwettbewerb der ARD à Munich, le Förderpreis des Deutschlandfunks dans le cadre du Musikfest Bremen ou encore le Crédit Suisse Young Artists Award.

Simone Rubino vous déploie l'étendue de son talent à travers un programme tout en variété. La *Suite pour violoncelle n° 3* de Jean-Sébastien Bach, arrangée pour marimba, y occupe une place centrale. Traversant le programme de bout en bout tel un fil rouge, elle dialogue avec des pièces contemporaines. En effet, cette suite partage avec ces dernières un rapport intime au rythme. Le genre de la suite baroque puise ses origines au Moyen Âge, dans les improvisations des joueurs de luth, qui s'inspiraient de mélodies issues de danses populaires pour créer de véritables cycles. Au fil du temps, le caractère purement instrumental des suites s'est renforcé. À l'époque de Bach, elles ne conservaient de la danse que la structure formelle et le rythme, toute autre référence étant devenue abstraite. Les *Suites pour violoncelle* de Bach constituent un répertoire polyphonique pour instrument mélodique d'une conception parfaite.

En alternance avec les sept mouvements de la *Suite* de Bach, Simone Rubino vous présente des pièces de compositeurs, percussionnistes et vibraphonistes

actuels. *Asventuras* est une pièce du jeune percussionniste allemand Alexej Gerassimez. Elle explore la multiplicité des timbres, en mettant à profit la structure entière de la caisse claire (la peau, le cerclage, les tirants), les baguettes elles-mêmes et les différents types de frappe.

Figurant sur l'album *The Time Machine* (1966) du vibraphoniste Gary Burton, *Chega de Saudade* est un arrangement virtuose d'un classique de la bossa nova : un flux musical incessant et dense – tel une œuvre de Bach –, où les notes fusent et les contretemps abondent.

S'ensuivent une pièce du compositeur italien Carlo Boccadoro, où les toms et cymbales de la batterie sont mis à l'honneur, et *Bad Touch* de Casey Cangelosi, une œuvre proche de la performance où l'interprète mime chorégraphiquement les sons percussifs d'une bande sonore mêlant percussion, voix et électronique.

*Interzones* de l'Américain Bruce Hamilton fait interagir les innombrables timbres et sons d'une bande sonore avec un vibraphone.

Enfin *Rebonds* du compositeur Iannis Xenakis est une pièce pour percussions en deux parties. La première section (A) n'utilise que la peau des instruments à membrane, tandis que la seconde (B) – qui vous est aujourd'hui proposée – inclut les wood-blocks. La nuance *fff* de la seconde partie promet une fin de concert éclatante.

Wat begon als een spel met potten en pannen in moeders keuken, groeide uit tot een professionele bezigheid. Voor de 24-jarige Italiaanse percussionist Simone Rubino is het slagwerk met zijn talrijke instrumenten als een groot orkest dat alle muzikale mogelijkheden in zich heeft: ritme, klank en melodie. Rubino behaalde de eerste prijs en de publieksprijs van de ARD Musikwettbewerb in München, de Förderpreis des Deutschlandfunks in het kader van het Musikfest Bremen, de Crédit Suisse Young Artists Award enz. Geen wonder dat hij nu al internationaal een sensatie is.

In een gevarieerd concertprogramma spreidt Simone Rubino alle facetten van zijn muzikale kunnen tentoon. De *Suite voor cello nr. 3* van Johann Sebastian Bach, gearrangeerd voor marimba, speelt er een centrale rol in. Ze loopt als een rode draad doorheen het programma en gaat in dialoog met moderne werken. Deze suite en de moderne werken hebben namelijk één ding gemeenschappelijk: hun sterke band met ritme. De suite vindt haar oorsprong in de improvisatie van de middeleeuwse luitisten. Zij inspireerden zich op melodieën van volksdansen en maakten er ware cycli van. Het puur instrumentale karakter van de suites werd in de loop der tijd versterkt. In Bachs tijd bleef enkel nog de vormelijke structuur van de dans over: elke andere referentie werd geabstraheerd. De cellosuites van Bach vormen een perfect in elkaar zittend, polyfoon repertoire voor een melodie-instrument.

Tussen de zeven delen van Bachs *Suite nr. 3* brengt Simone Rubino werk van moderne componisten, percussionisten en vibrafonisten. *Asventuras* is een stuk van de jonge Duitse percussionist

Alexej Gerassimez. Het verkent de vele klankkleuren en gebruikt daarvoor alle onderdelen van de kleine trom (het vel, de rand, het spansnoer), de trommelstokken zelf en de verschillende slagtechnieken.

Op het album *The Time Machine* (1966) van vibrafonist Gary Burton staat *Chega de Saudade*, een virtuoze bewerking van een klassieke bossanova: het is een onophoudelijke, dichte muzikale stroom – zoals in de werken van Bach – waarin de noten versmelten en tegentijden overvloedig aanwezig zijn.

Daarna volgen een stuk van de Italiaanse componist Carlo Boccadoro, waarbij de toms en bekkens een hoofdrol krijgen toebedeeld, en *Bad Touch* van Casey Cangelosi, een werk dat veel weg heeft van een performance waarbij de muzikant een choreografie opbouwt rond de percussiegeluiden van een geluidsband met percussie, stemmen en elektronica.

*Interzones* van de Amerikaan Bruce Hamilton laat een vibrafoon interageren met de vele klankkleuren en geluiden van een geluidsband.

Tot slot is er *Rebonds* van de componist Iannis Xenakis, een stuk voor percussie dat uit twee delen bestaat. In het eerste deel (A) zijn alleen membraaninstrumenten te horen, in het tweede (B) – dat je vandaag te horen krijgt – worden ook woodblocks gebruikt. De aanduiding *fff* van het tweede deel belooft een knallend einde van het concert.